

Molnos Ferenc

Hulló csillagok

Nem tudni, miért,
honnan s milyen régen,
egyszer csak voltunk
— apró pontok
a végtelenségben —,
s az űr tátongó szája
egy ideig megkímélt.

Csakhogy sorsunk
a villanásnyi lét:
alázuhanunk
és elégünk hirtelen.
Hulló csillagok vagyunk
az augusztusi égen.
Kevéske fényünk
úgy szórjuk szerteszét,
hogy hátha látja valaki,
mi történt,
s megcsodálja
bukásunk szép ívét.

Szováta, 2008. 08. 17.

fekete-fehér

Kosztos Endrének

fekete vonal
fehér alapon
fut tova fut
merészen szabadon
magasba hág
s jaj most megtörik

álmaim fölött
csúcsív őrködik

fekete szén a
fehér papíron
ember menekül
a szűzi havon
hajszolják űzik
ordas éjszakák
bújtatnák tört ágak
rejtenék fák

nincs még kegyelem
nincs már oltalom
batyuként sorsom
vállon hordozom
súlyos terhemet
le nem tehetem
szárnyaszegett madár
az életem

fehér villanás
fekete égen
kezem ki fogja
ki vezet szépen
ki az aki ma
reggeltől estig
feketéimet
színesre festi

Szováta, 2005. októbere

Demeter Attila

Téged kereslek

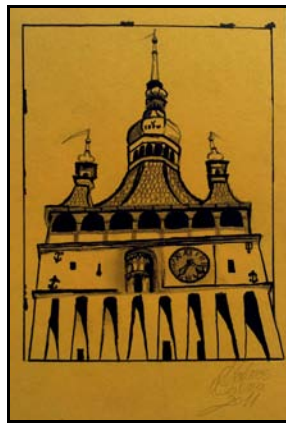
Téged kereslek minden dalban,
lágyan hullámzó nagy sóhajban,
megváltást hozó napsütésben,
esőben, szivárványfényben.

Téged kereslek fűben, fában,
az édesanyák mosolyában
Téged — a gyilkos szenvedélyben,
titkos, kéjjel telt ölelésben.

Téged kereslek minden Mában,
izzó, fájdalmas ragyogásban,
minden árnyékban, minden kékben,
forrásban, hegyi tó vizében.

Téged kereslek minden lázban,
életben, szívdobbanásban,
szavakban, mondatban és képen,
Téged — a kora ébredésben,

Csendben vagy könyörtelen zajban —
Téged kereslek — önmagamban.

Molnos Dalma grafikája
